

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 9.12.2015 v trestní věci odsouzeného [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], *takto*:

Ke stížnosti odsouzeného [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE] se podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu **zrušuje** usnesení Okresního soudu Plzeň – město ze dne 2.11.2015, č.j. 4 T 126/2013 – 75 a **znovu se rozhoduje** tak, že

podle § 90 odst. 1 trestního zákoníku se žádost odsouzeného [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE] o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců, který mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 5.9.2013, sp. zn. 4 T 126/2013, který nabyl právní moci dne 2.10.2013, **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Okresní soud Plzeň – město usnesením ze dne 2.11.2015, č.j. 4 T 126/2015 – 75 podle § 90 odst. 1 trestního řádu zamítl žádost odsouzeného o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců, který mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 5.9.2013, sp. zn. 4 T 126/2013, který nabyl právní moci dne 2.10.2013. Okresní soud své rozhodnutí opřel o závěr, že odsouzený dosud nevykonal polovinu uloženého trestu zákazu činnosti.

Proti citovanému usnesení podal stížnost odsouzený, v níž vyslovuje nesouhlas se závěrem okresního soudu, že dosud nevykonal polovinu uloženého trestu zákazu činnosti. Namítá, že závěr okresního soudu, že postupně vykonávané tresty zákazu činnosti se již nesčítají, je obecný a nepodpořený žádným konkrétním rozhodnutím, byť okresní soud odkazuje na „novou“ justiční praxi. Stěžovatel se naopak domnívá, že postupně vykonávané tresty zákazu činnosti je nutno považovat pro účely rozhodování o podmíněném upuštění od jejich výkonu podle § 90 odst. 1 trestního zákoníku za jeden trest a v tomto směru odkazuje na komentář k trestnímu zákoníku (Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník I., 2. vydání, Praha: C.H.Beck 2012, s. 1103).

Odsouzený dále namítá, že okresní soud poukazuje i na skutečnost, že odsouzený již vykoná třetí trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. V této souvislosti stěžovatel zdvořile odkazuje na učiněné nabídky záruk občanských sdružení, na své veskrze kladné pracovní hodnocení v rámci dlouholetého pracovního poměru a na potřebu řídičského oprávnění pro plnohodnotný výkon pracovní činnosti.

Závěrem své stížnosti navrhuje, aby krajský soud zrušil napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu a soudu I. stupně uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Na podkladě právě popsané včasné stížnosti odsouzeného Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 147 odst. 1 trestního řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i předcházejícího řízení, a dospěl k následujícím závěrům.

Předně je třeba konstatovat, že si okresní soud opatřil pro své rozhodnutí dostatek důkazů, které náležitým způsobem provedl při veřejném zasedání. V řízení předcházejícím napadenému usnesení nebylo ze strany zdejšího soudu shledáno žádné pochybení. Stěžejním pro posouzení věci je zjištění, zda postupně vykonávané tresty zákazu jedné a téže činnosti se považují za jeden trest pro účely rozhodování dle § 90 odst. 1 trestního zákoníku, či zda je každý tento trest nutno posuzovat samostatně. Okresní soud totiž správně zjistil, že odsouzený předmětný trest zákazu činnosti začal vykonávat až poté, co dne 24.7.2015 vykonal trest zákazu činnosti z trestního příkazu Okresního soudu Plzeň – město ze dne 28.6.2013, sp. zn. 2 T 81/2013 na jeho výkon bezprostředně navázal.

Krajský soud v souvislosti s řešením naznačené otázky poukazuje na skutečnost, že právní závěr, že polovina výkonu trestu zákazu téže činnosti postupně uložených a za sebou vykonávaných, by se stanovila ze součtu jejich výměry, nevyplývá z žádného ustanovení trestního zákoníku, trestního řádu či jiného právního předpisu. Odvolacímu soudu jsou sice známa stanoviska Nejvyššího soudu České republiky uveřejněná např. v rozhodnutích R 49/1976 a R 33/2008 Sbírky rozhodnutí a stanovisek ve věcech trestních, že v takovémto případě se postupuje obdobně jako při posuzování žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kdy se minimální doba výkonu trestu odnětí svobody potřebná k podmíněnému propuštění počítá ze součtu všech takto uložených trestů odnětí svobody, které jsou na odsouzeném právě vykonávány - s odkazem na § 77 zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, v němž se stanoví, že postupně uložené a dosud zcela nevykonané tresty odnětí svobody se považují z hlediska výkonu trestu za trest jediný. Stejně tak mu je znám komentář k trestnímu zákoníku, na nějž poukazuje odsouzený.

V případě výkonu postupně uložených trestů zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel však nejsou k dispozici žádná obdobná hmotněprávní ustanovení, o která by bylo možno takovýto postup opřít, jako je tomu v případě výkonu postupně uložených trestů odnětí svobody, na které pak navazuje i trestním řádem určená změna místní příslušnosti soudu v ustanovení § 320 odst. 2 trestního řádu. V něm se stanoví, že u osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody, činí rozhodnutí související s výkonem tohoto trestu soud, v jehož obvodu se trest odnětí svobody vykonává.

U trestu zákazu činnosti bylo Nejvyšším soudem ve shora citovaných publikovaných rozhodnutích poukazováno na hmotněprávní ustanovení, z něhož lze takový postup dovodit, na úpravu uvedenou v § 36 trestního zákona č. 140/1961 Sb. účinného do 31.12.2009 o maximálně přípustné výměře trestu stejného druhu a z ní plynoucích důsledků. Uvedená úprava však již do trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. účinného a platného od 1.1.2010 včleněna nebyla.

Závěry Nejvyššího soudu, byť logické, tedy již v současné době nemají oporu v ustanoveních trestního zákoníku. Rovněž procesní ustanovení odpovídající § 320 odst. 2 trestního řádu o místní a případně i věcné příslušnosti soudu, který by byl příslušný k takovému rozhodnutí, chybí. Z ustanovení § 350 odst. 2 trestního řádu vyplývá, že všechna rozhodnutí stran výkonu trestu zákazu činnosti činí soud, který ve věci rozhodl v prvním

stupni (§ 315 odst. 1 trestního řádu). Pokud je v ustanovení § 350 odst. 2 trestního řádu poukazováno na to, že na nařízení o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, jakož i na řízení o nařízení výkonu zbytku tohoto trestu se užijí přiměřeně ustanovení § 331 až § 333 trestního řádu, jde o odkaz toliko na procesní ustanovení, podle nichž soud postupuje při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, tedy nikoliv odkaz na hmotněprávní ustanovení, z něhož by vyplývalo, že za sebou vykonávané tresty zákazu činnosti stanovené rozhodnutími různých soudů se pro účely upuštění od výkonu zbytku trestu sčítají, respektive považují za trest jediný. Navíc je zapotřebí dodat, že rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky a ani jakýkoli komentář k trestnímu zákoníku nejsou pramenem práva.

Právě z uvedeného vyplývá, že zdejší soud považuje rozhodnutí okresního soudu za věcně správné a zákonné až na výjimku níže uvedenou. Odsouzený začal trest zákazu činnosti vykonávat až dne 25.7.2015 a doposud nevykonal jeho polovinu. Není tak splněna základní hmotněprávní podmínka pro podmíněné upuštění od výkonu jeho zbytku. Vzhledem k této skutečnosti tak již není nutné zabývat se tím, zda jsou splněny ostatní podmínky a není tedy ani nutné reagovat na další námítky odsouzeného a vyjadřovat se k předloženým zárukám, pracovnímu hodnocení odsouzeného a k nutnosti řídičského oprávnění pro plnohodnotný výkon zaměstnání.

Okresní soud se však při vyhlášení rozhodnutí dopustil pochybení, když žádost odsouzeného zamítl podle § 90 odst. 1 trestního řádu, ačkoli měl rozhodnout podle § 90 odst. 1 trestního zákoníku, které právě na uvedenou problematiku dopadá. Proto byl krajský soud nucen pochybení soudu I. stupně napravit. Jen z tohoto důvodu tedy podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu zrušil napadené usnesení a znovu sám ve věci rozhodl tak, že žádost odsouzeného o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti zamítl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Plzni 9.12.2015

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Vypracoval: Mgr. Jan Hostaš, v.r.

Za správnost vyhotovení: Pavlína Hálková